

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZARIOIU, CRISTINA

Femei care inspiră alte femei / Cristina Zarioiu. - București :
Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1716-4

929

305

Copertă: Cristiana Pițu

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Cristina Zarioiu

FEMEI CARE INSPIRĂ ALTE FEMEI

E I K O N

București, 2026

Cuprins

Introducere.....	5
MAGDALENA ALDEA, femeia care trăiește la propriu printre nori.....	9
GIA BĂCIOIU, femeia care s-a reinventat de câteva ori într-o viață	23
ALEXANDRA BĂDIȚĂ, femeia care te învață puterea terapeutică a scrisului în jurnal.....	37
CRISTINA BERBECAR-ZECA, femeia care a știut de la 16 ani care îi este menirea.....	51
OANA BÎRSESCU, femeia care creează bijuterii-zestre	65
CLAUDIA BUNECI, femeia care și-a găsit propriul echilibru	79
MIHAELA CĂLIN, femeia carismatică, empatică și cu o dicție desăvârșită.....	89
DIANA COSMIN, femeia-inspirație, creatoarea unei comunități de frumos	101
RUSANDA DAVIDEANU, femeia-magician care a creat o casă pentru carte.....	113
DIANA-MARIA GEORGESCU, femeia care și-a schimbat viața pe El Camino	129
ANCA GHINEA, femeia care a făcut din creativitate un mod de a trăi	143

RALUCA HARABAGIU, femeia care crește comunități.....	155
CORINA HENDLER, femeia care a avut curajul să urmeze un vis.....	167
LAURA HÎNCU, femeia care a construit un business discret din mătase și cașmir	179
ALINA ILIOI MUREȘAN, femeia care prin credință și-a găsit echilibrul.....	191
LAURA IONESCU, femeia pentru care creativitatea e o a doua inimă.....	203
ELIZA KAZAN, femeia care nu își negociază poziția.....	217
MAJA, femeia care pune suflet în fiecare floare.....	229
ANA MIRCEA, femeia model care creează delicii culinare low carb și sugar free...	239
ADINA NECULA, femeia pentru care a fost creat conceptul Ladylike.....	251
AURA OPREA, femeia care ne îndulcește viața	263
ȘTEFANA POPA, femeia care a creat locul unde oricine poate să învețe pe oricine orice	275
ADINA RADA, femeia care te învață să iubești sportul	289
MONICA RADU, femeia care a creat Femeia Muna	299

DAIANA RĂDULESCU, femeia care și-a descoperit misiunea de viață într-un ashram în India.....	311
GEORGIANA ROȘCA, femeia designer care pune în lumină feminitatea	323
LEYLA SALMAN, femeia pe care cântatul a salvat-o	335
IUNIETA SANDU, femeia care și-a dat libertatea să deschidă drumuri.....	347
DACIANA SÂRBU, femeia care demonstrează excelență în tot ceea ce face.....	361
MARIA SÂRBU, femeia care traduce harta universului	375
LIVIANA TANE, femeia căreia poveștile i-au fost tot timpul aproape	387
RALUCA TĂUTU, femeia care creează cămine	405
CORINA TURCUMAN, femeia care a transformat momentele dificile în oportunități	415
SORI ȚIGĂERU, femeia care călătorește ca să adune povești.....	427
ANA ȘI IRINA WAGNER, femeile care au creat un business bazat pe artă și pe frumos.....	439
RALUCA ZAMFIR, femeia care știe să fie OM.....	451

MAGDALENA ALDEA, femeia care trăiește la propriu printre nori

Magdalena se trezește în fiecare dimineața la ora 6, căci la 7 fără un sfert trebuie să iasă din casă dacă vrea să ajungă la timp. Face naveta până în Ghimbav. Verifică mai întâi programul pentru ziua respectivă și apoi scrie foile de zbor, toate fișele și testele pe care trebuie să le completeze. După care își pregătește misiunea: participă la briefing, își notează condițiile meteo, rememorează cazurile speciale. Se duce la montaj să verifice dacă elicopterul e pregătit și-l preia de la echipa care se ocupă în prealabil de tractarea lui la pistă. Depune planul de zbor, se urcă în aeronavă și își ia zborul. La propriu. Magdalena este singura femeie pilot de încercare pentru aparatele care ies pe poarta fabricii de elicoptere de la Ghimbav. Într-o zi obișnuită, face teste sau alt tip de misiuni, fiecare cu o durată undeva între o oră și trei ore, de obicei mai multe zboruri scurte într-o zi de program.

Pe la 15.30 își termină treaba și pleacă spre Brașov unde o așteaptă cealaltă misiune a vieții ei: rolul de mamă. Le ia pe Sara și pe Mara de la școală și dau o tură scurtă prin parc înainte să se întoarcă împreună acasă și să pună de mâncare. Mai începe o rundă de joacă în timp ce pune haine la spălat sau se ocupă de treburi casnice. Pentru un om obișnuit e greu de înțeles de unde atâta energie într-o mână de om. Dar Magda e neobosită.

Pe la 20.30 le citește povestea de noapte bună, jumătate de oră mai târziu le culcă, iar când alții se pregătesc deja de somn, pentru ea începe viața personală: scrie pe blog,

la proiectul de ficțiune, postează în Social Media pe contul ei de influencer sau prelucrează din fotografiile pe care le face ori de câte ori are ocazia. Apoi stă cu soțul, povestesc și citesc împreună până după miezul nopții.

*

Acum ceva ani, am luat parte la un atelier de scris. Eram o mână de femei dornice să scrie, fiecare cu stilul ei admirabil, fiecare cu vocea proprie, dar una dintre ele mi-a atras atenția în mod deosebit. M-a frapat profunzimea pe care sensul cuvintelor îl căpăta în propozițiile ei, sunetul armonios. *Pesemne că are un job care are de-a face cu scrisul*, mi-am închipuit. Cu părul ei lung și negru, cu statura zveltă și chipul gingaș se încadra perfect în tiparul de scriitoare boemă. M-a lăsat complet fără cuvinte când s-a prezentat: Locotenent Comandor în Armata Română la escadrila de elicoptere. Așa am cunoscut-o pe Magdalena Aldea.

Perioada liceului militar a fost cea mai grea din viața mea, dar și cea mai faină

Parcursul i-a fost determinat de perseverență și de dorința de a se autodepăși. De a demonstra că nicio provocare nu e prea mare pentru ea. Mereu a luat lucrurile așa cum au venit și a încercat să le facă față. Iar prima provocare a fost să intre la Liceul Militar.

Prietena ei cea mai bună din școala generală era Ioana, iar surorile lor mai mari învățau deja la Liceul Militar din Câmpulung Moldovenesc. În fiecare weekend veneau acasă și se plângeau de cât de dur este mediul de acolo, complet nemulțumite de alegerea făcută. Bineînțeles că Magdalena nu-și dorea să urmeze aceeași cale, văzând cât de nefericită era sora ei, însă mama a încercat să o facă să ia totuși în

calcul opțiunea asta, având în vedere că situația financiară a familiei era delicată. Pentru o familie cu posibilități atât de modeste, liceul militar oferea tot: internat, uniformă, cazare și mâncare, în timp ce un liceu civil presupunea cheltuieli mult mai mari – cărți, haine etc – pe care era posibil să nu și le permită. Multă vreme, Magda a ținut plept stăruințelor până în clasa a VIII-a, când profesorul de matematică a sfătuit-o pe mama să nu mai insiste, convins că Magda n-are mai mult de 20% la sută șanse să intre la liceul militar, pentru că nu este la fel de ambițioasă ca sora ei. Abia asta a motivat-o pe Magdalena să demonstreze ce poate. A început să se pregătească, să învețe, să dea probele fizice și a fost admisă. A fost prima ei victorie.

Anii de liceu au fost armată în adevăratul sens al cuvântului. Patru ani de zile cu plantoane, cu sectoare, cu instrucție militară, cu trageri, toate pe lângă materiile de la un liceu normal. Seara aveau timp de studiu în sala cu biblioteca, unde erau supravegheați. Pentru că stăteau la cămin și aveau reguli foarte stricte și la fel de multe sancțiuni, ajungea foarte rar acasă, o dată pe lună.

„Perioada liceului a fost cea mai grea din viața mea, eram un copil, dar a fost și cea mai faină pentru că am legat prietenii de-o viață. A fost perioada în care prietenii erau sincere și autentice. Pentru că ne era greu multora dintre noi, altfel s-au legat relațiile. Era etapa în care un copil crește, își dă seama cine e, ce vrea și își formează caracterul.”

Nu prea erau lăsați să-și exploreze creativitatea, să-și susțină părerea personală, iar asta a făcut-o de multe ori să se revolte, să se răzvrătească, dar în același timp a ajutat-o să se păstreze inocentă și autentică. Mi-a mărturisit că își dorește ca la un moment dat să reușească să scrie o carte despre perioada liceului militar, inspirată de cartea similară a profesorului Mihai Bejinaru, **„Liceul militar – Adolescență (i)recuperabilă”**.

Încerc să îmi dau seama cât de greu este pentru un copil de 14 ani să plece de acasă și să intre într-un sistem militar atât de dur, într-o perioadă în care cei mai mulți dintre copiii de vârsta lor locuiesc în continuare cu părinții și sunt încă foarte răsfățați. Magdalena nu a avut copilăria pe care am avut-o noi, ceilalți, dar crede că dacă nu ar fi făcut armata nu ar fi ajuns în punctul în care este astăzi, nu ar fi avut aceleași valori și principii. Iar viața ei nu ar fi avut aceeași ordine.

A ales Academia de Aviație fără să fi zburat vreodată cu avionul

În clasa a XI-a, profesorii le-au prezentat perspectivele de viitor. Puteau să-și aleagă să urmeze o școală de subofițeri sau una dintre Academii – Marină, Forțe Terestre, Aviație sau Tehnică Militară. Cel mai bine i-a sunat Academia de Aviație și s-a entuziasmat și mai tare când li s-a spus că e posibil să se scoată la concurs cinci locuri și pentru fete. Locurile pentru fete erau foarte rare, mai fuseseră câteva doar cu patru ani înainte de promoția ei. Era o nouă provocare și, fără să zburat vreodată și fără să fi văzut măcar vreun avion de aproape, a hotărât să se înscrie. A urmat proba psihologică și medicală pentru triere, obligatorii pentru înscrierea la concursul de admitere de la Brașov. A trecut cu brio probele și a luat examenul, alături de alte două fete din liceul ei și încă două din țară. Nu și-a pus nicio clipă problema ce o să se întâmple dacă nu o să-i placă să zboare cu avionul. „Am zis să merg cu valul, fie ce-o fi.”

La 18 ani, să-ți alegi o meserie e o decizie destul de dificilă. Mulți testează, încearcă o facultate, iar dacă nu li se potrivește, încearcă o alta sau se reprofilează.

Magdalena nu a avut luxul ăsta. Fie intuiția, fie nevoia de adrenalină sau poate acea încredere în viață și în propriile

forțe specifice adolescenței au făcut-o ca la 18 ani să ia o decizie asumată, care urma să-i schimbe tot parcursul vieții. Nu s-a gândit atunci la un plan de back-up, dar acum mi-a mărturisind zâmbind că probabil dacă nu reușea la Academia Forțelor Aeriene, ar fi dat la Teatru.

La facultate, regimul militar a fost mai lejer. În continuare aveau parte de înviorare, sectoare, plantoane, ca într-o unitate militară, dar studiau materiile de aviație, iar vara o petreceau la Bobocu, unde se desfășura partea practică. Zborul.

Primul zbor a fost cu planorul

Prima dată nu a zburat cu un avion de la academie. S-a înscris la un aeroclub din Sânpetru, în timpul ei liber.

„Primul meu zbor a fost cu planorul – o experiență incredibilă, pentru că nu se aude motorul, se aude numai un vâjâit. Apoi am zburat cu avionul, un IAK- 52, dar nu cred că eram conștientă în momentul ăla că zbor. Habar n-aveam ce mi se întâmplă, ce făcea instructorul. Eu n-aveam nici măcar carnet de conducere în perioada aia.”

I-a luat destul de mult timp să se familiarizeze cu tot ce presupune o aeronavă și un zbor și s-a simțit mai înceată decât mulți colegi de-ai ei, mai ales pentru că provenea dintr-un mediu în care nu mai avusese tangență cu nimic similar. Însă Magdalena a rămas mereu extrem de ambițioasă. „Cred că asta e definiția vieții mele. Dă-mi o provocare și o să încerc să o rezolv.”

Sunt eu potrivită pentru meseria asta?

Au fost o grămadă de momente în care s-a întrebat dacă e potrivită pentru meseria asta, dacă o definește, dacă poate să aducă o schimbare. „Cred că e important în viață

să faci asta. Adică la un moment să te oprești și să-ți pui întrebări în legătură cu tine.”

Un astfel de moment a fost chiar la început, după un număr foarte mic de ore de zbor. Trebuia să iasă la simplă comandă, adică atunci când zbori singur, dar nu a reușit. „A fost momentul în care m-am întrebat: Sunt eu potrivită pentru meseria asta? Colegii mei au reușit și eu nu. E adevărat că nici nu am avut lângă mine oameni care să-mi spună că e o chestiune de antrenament și exercițiu sau care să se uite la ce greșesc și să-mi arate cum să fac bine. Bineînțeles că mai târziu am înțeles singură greșeala în care stăruiam și care nu mă lăsa să avansez. E ca atunci când ceva nu-ți iese și tu încerci și încerci, până la un moment dat când ai o revelație și îți dai seama cum se fac lucrurile. În aviație, aeronava și pilotul fac un corp comun, pilotul simte aeronava ca pe propriul corp. Eu nu reușeam aterizarea la avion, adică nu o făceam lin și nu aveam răbdarea ca avionul să fileze și să se așeze, pentru că nu aveam experiență destulă și nu-l simțeam.”

Au fost multe momente în viața ei în care a stat și s-a gândit dacă să continue cu meseria de pilot. Nu era ușor, își pune viața în pericol, presiunea era mare, iar ea nu voia să facă ceva doar de dragul de a face. „Frica e prudența, dacă te crezi invincibil pot să apară erori de pilotaj. E acolo un dram de frică ce te face să vezi care îți sunt limitele și până unde poți să mergi.”

De la avion militar, la elicopter

A terminat Academia Militară ca subofițer și urma să facă un an de școală de aplicație la Bobocu. Avea deja în spate trei ani de zbor: doi ani pe un avion IAK- 52 și un an pe un avion military AN-2 care transporta pasageri. Însă în 2010 a avut loc un accident aviatic: a căzut un AN-2

care făcea misiuni de parașutiști la Tuzla. Au murit 12 persoane din cele 14 care erau la bord. Escadrila de AN-2 s-a desființat și toți piloții au fost trimiși la escadrila de elicoptere. Printre ei, și Magdalena.

Atunci a avut ocazia să-l cunoască pe unul dintre cei mai buni mentori, primul ei instructor care a învățat-o tainele elicopterul de la zero. „Grigore Constantin este considerat cel mai bun pilot de elicoptere la momentul actual, pentru că are foarte multe misiuni la activ, face acrobații la toate show-urile aeriene, dar și pentru modul în care își instruieste elevii. Să fii un bun instructor înseamnă să te uiți la elev și să vezi ce are el nevoie ca să poți să-i oferi. E genul de om care ne-a arătat, mie și colegelor mele, că putem atunci când noi nu mai credeam asta.”

Magdalena Aldea a lucrat ca pilot de elicopter în armată timp de 15 ani, iar azi e Locotenent Comandor în rezervă. A participat la zboruri de instrucție, cu ore întregi de antrenament, dar și la misiuni militare, la simulări de tragere, zboruri în formație, parade, misiuni de salvare și recuperare a militarilor sau suport în cazul inundațiilor. „Fiecare misiune are particularitatea ei și necesită atenția ta. Tu nu ești niciodată focusat pe poveste, ci pe informațiile pe care le deții, pe timpul pe care-l ai la dispoziție, pe ce poți să faci mai repede. Rolul tău este să pilotezi și să ajungi la momentul potrivit. Iar provocările meseriei de pilot presupun să-ți faci temele mereu, să nu te surprindă imprevizibilul și acel eveniment să nu se transforme într-o catastrofă.”

Mi-a mărturisit că cea mai importantă lecție a învățat-o din experiențele celorlalți, într-o perioadă cu multe accidente aviatice. Atunci a înțeles că, oricât de bun ai fi ca pilot și oricât de multe ai ști, tot poate apărea imprevizibilul și oricui i se poate întâmpla o catastrofă. „Să fii modest în meseria asta față de tine mi se pare cea mai mare calitate și asta înseamnă că încă mai ai multe de învățat.”

Noi, femeile, a trebuit să demonstrăm că ne merităm locul în sistemul militar

Întotdeauna m-am întrebat cum e văzută și cum se simte o femeie-pilot, printre atâția bărbați care lucrează în domeniul aviației militare. M-a surprins răspunsul Magdalenei. „Nu mi-am pus niciodată problema asta, eu m-am văzut ca egală, dar probabil că alții nu m-au văzut mereu așa. Dar simt că, noi, femeile, a trebuit să depunem mai mult efort ca să demonstrăm că ne merităm locul în sistemul militar, cred că aici a fost mai problematic. În schimb, în cazul bărbaților, nimeni nu-și pune întrebări în legătură cu capacitatea lor. Am fost deseori luată peste picior. În liceul militar exista genul ăsta de bullying și mereu ni se amintea că noi, fetele, am pășit într-o lume a lor: «Tu ești femeie, ce știi tu?» Bine, atunci nici nu eram în perioada aia în care era promovată egalitatea de gen, nu ne înțelegeam drepturile. Și în academii au fost situații de genul ăsta, mai ales pentru că exista o parte mai tehnică. Poate că băieții prindeau mai repede chestiunile tehnice, dar fetele stăpâneau mai bine noile deprinderi pentru multă vreme. Suntem concepuți diferiți.”

Chiar dacă se spune că a fi pilot este o meserie din lumea bărbaților, tot mai multe fete aleg astăzi o astfel de carieră. Nu e nevoie de forță fizică să pilotezi o aeronavă, iar femeile reușesc să-și pună amprenta delicat, dar extrem de profesionist și asumat.

Biroul principal este în aer

Magdalena are două birouri. Unul fizic, cu un calculator unde învață, se pregătește, își face planul de zbor și altul în aer. Nu-i place aviația civilă pentru că iubește imprevizibilitatea. „Zborul nostru, în zona militară, nu poți să-l anticipezi. Facem o groază de lucruri neașteptate – coborâm, urcăm,

zburăm printre copaci, zone ascunse, terenuri limitate.” Când zboară e singurul moment în care se simte conectată pe deplin la prezent, mintea ei e acolo 100%, fără să zboare la facturi, la copii sau la alte griji. Iar la final de zi rămâne bucuria. „Bucurie pentru că fac ce-mi place. Eu când pun piciorul în aeronavă sunt alt om. Și chiar dacă în timpul misiunii sunt extrem de serioasă și atentă, când am aterizat și am oprit motoarele simt extazul, sunt extraordinar de fericită.”

O nouă provocare: pilot de încercare

În 2022, Magdalena s-a mutat cu familia în Brașov și este pilot de încercare la Fabrica de elicoptere de la Ghimbav, unde zboară aeronave ale armatei și ale altor instituții. Și-a continuat activitatea de pilot, dar cu alte misiuni. „Îmi place mult schimbarea pe care am făcut-o, și de oraș, și de job. Mi se pare că mi se potrivește. Practic învăț mai mult, fac mai multe cazuri speciale și simulăm manevre periculoase pe care înaintea poate nu le făceam cu așa ușurință.”

Îi place că mereu are ceva de învățat. Aparatura se schimbă, iar unele lucruri trebuie revizuite permanent și nu-și permite să fie nepregătită când e viața ei în joc.

După ce am devenit mamă, am dezvoltat o teamă constructivă

O femeie care alege o astfel de meserie are nevoie de un partener care înțelege riscul. La capitolul ăsta se simte tare norocoasă. Soțul a înțeles-o și a susținut-o de la început. „Îmi face cu mâna când trec deasupra casei”, spune ea râzând.

La prima sarcină, a zburat până în luna a șaptea și s-a întors la job la doar cinci luni după ce Sara s-a născut. Cu Mara a zburat tot până în luna a șaptea de sarcină,